

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3116/2015. (VII. 2.) AB VÉGZÉSE

bírói kezdeményezés visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság teljes ülése jogszabály alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló bírói kezdeményezés tárgyában – *dr. Lenkovich Barnabás, dr. Sulyok Tamás és dr. Szalay Péter* alkotmánybírók különvéleményével – meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a sportról szóló 2004. évi I. törvény módosításáról szóló 2011. évi CLXXII. törvény 12. §-a alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló bírói kezdeményezést visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A Sport Állandó Választottbíróság (a továbbiakban: SÁVB) egyik tanácsa (a továbbiakban: indítványozó) fordult bírói kezdeményezéssel az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 25. §-a alapján az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó a sportról szóló 2004. évi I. törvény (a továbbiakban: Stv.) 47. §-a alapján a Magyar Olimpiai Bizottság szervezeti keretei között működő választottbíróság egyik tanácsa. A tanács előtt folyamatban lévő egyedi ügyben a Magyar Labdarúgó Szövetség (a továbbiakban: MLSZ) fegyelmi bizottsága tárgyalás tartása nélkül hozott FEB-II-30/2014-15. számú határozatával egy sportszakembert 12 havi eltiltás fegyelmi büntetéssel sújtott gyűlöletkeltő megnyilvánulása miatt. Az érintett egy, a másodosztályban játszó labdarúgócsapat vezető edzője volt, aki ellen fegyelmi eljárás megindítására az adott alapot, hogy egy idegenben játszott meccsen a hazai csapat egészére rasszista megjegyzést tett.
- [3] A fegyelmi büntetéssel érintett sportszakember tárgyalás tartását kérte, az MLSZ fegyelmi bizottsága tárgyaláson hozott FEB-II-30-1/2014-15. számú határozatával fenntartotta a korábbi határozatában foglaltakat. Ezt követően az érintett fellebbezést terjesztett elő, amelyet a Fellebbviteli Bizottság bírált el és az MLSZ Fegyelmi Szabályzatának 68. §-a alapján FVB-22/2014. (X. 30.) számú határozatával a Fegyelmi Bizottság FEB-II-30-1/2014-15. számú határozatát

- megváltoztatta. A Fellebbviteli Bizottság az I. fokon megállapított 12 havi eltiltás büntetés mellett 200 000 Ft. pénzbüntetést is kiszabott.
- [4] A Fellebbviteli Bizottság határozata ellen az érintett a SÁVB-hoz fordult kérve annak felülvizsgálatát. Az alperes MLSZ a kereset elutasítását kérte, egyúttal vitatta a SÁVB hatáskörét is, álláspontja szerint ugyanis az Stv. nem teszi lehetővé az eltiltás fegyelmi büntetés bírósági felülvizsgálatát.
- [5] Az indítványozó – az MLSZ kérelmét követően – megvizsgálta, hogy a sportszakmai tevékenységtől eltiltás fegyelmi büntetés felülvizsgálatára rendelkezik-e hatáskörrel. A vizsgálat eredményeképp arra jutott, hogy az Stv. hatályos szövege valóban nem ad lehetőséget az eltiltás fegyelmi büntetés bírósági felülvizsgálatára. Ennek az az oka, hogy a 2011. évi CLXXII. törvény (a továbbiakban: Stvmód.) 12. §-a 2012. január 1-vel módosította az Stv. 12. §-át, amely az egyes fegyelmi büntetéseket szabályozza. A módosítás eredményeképp a 12. § bekezdéseinek számozása megváltozott, a korábban a 12. § (2)–(4) bekezdésekben szereplő fegyelmi büntetések – módosított szöveggel – átkerültek a 12. § (4)–(6) bekezdésbe. Ugyanakkor a Stv. 14. § (2) bekezdése nem került módosításra, ami az indítványozó szerint azért problémás, mert e § alapján a versenyzővel szemben csak az Stv. 12. § (2) bekezdés *d)* pontja és (3) bekezdése alapján, a sportszakemberrel szemben pedig csak a 12. § (2) bekezdés *d)* pontja és (4) bekezdése alapján kiszabott másodfokú fegyelmi büntetéssel szemben lehet keresetet benyújtani a bírósághoz, vagy a SÁVB-hoz fordulni, kérve a határozat felülvizsgálatát. Az eltiltás büntetést korábban az Stv. 12. § (3)–(4) bekezdése, jelenleg a törvény hatályos szövegének a 12. § (5)–(6) bekezdése szabályozza.
- [6] Jelenleg tehát az Stv. szerint csak a szóbeli figyelmeztetés, az írásbeli megrovás, a sportszövetség által adott kedvezmények legfeljebb egy évi időtartamú megvonása és a pénzbüntetés fegyelmi büntetést megállapító másodfokú fegyelmi határozat támadható meg rendes bíróság vagy a SÁVB előtt. A leg súlyosabb, a versenyzői, illetve sportszakmai tevékenységtől, illetve átigazolásból való – akár végleges időtartamú – eltiltást kimondó határozat bírósági felülvizsgálata nem kérhető. Az indítványozó szerint az Stv. ismertetett szabályai sértik a versenyzők, sportszakemberek tisztességes bírósági eljáráshoz (bírósághoz forduláshoz), illetve jogorvoslathoz való jogát, ami a fegyelmi büntetés súlyára tekintettel egyúttal sérti a munka és foglalkozás szabad megválasztásához való jogát is. Hiszen a bírósági út és vele a jogorvoslat kizártsága miatt pusztán a fegyelmi eljárásban hozott határozattal elzárható az eljárás alá vont személy a versenyzéstől, illetve a sportszakmai tevékenység folytatásától. Az indítványozó álláspontja szerint egy nyilvánvaló jogalkotási hibáról

van szó, amelynek során a jogalkotó nem teremtette meg az Stv. 12. §-a és 14. §-a közötti összhangot. Az alaptörvény-ellenes helyzet feloldásának jogszerű megoldása az lenne, ha a jogalkotó – az Stv. 12. § megváltozott szövegére tekintettel – módosítaná az Stv. 14. § (2) bekezdését. Tekintettel azonban arra, hogy az Alkotmánybíróság hatásköre nem terjed ki a jogszabályok módosítására, az indítványozó szerint az Stvmód. 12. §-ának megsemmisítésével helyreállna az alkotmányos helyzet. Az indítványozó szerint ebben az esetben ugyanis a megsemmisítéssel az Alkotmánybíróság „visszaállítaná” az Stv. módosítás előtti szövegét.

- [7] 2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 51. § (1) bekezdésére tekintettel először azt vizsgálta meg, hogy a SÁVB bírái rendelkeznek-e indítványozói jogosultsággal. Az Abtv. 25. § (1) bekezdése szerint a bíró – az előtte folyamatban lévő eljárás egyidejű felfüggesztése mellett – kezdeményezheti az Alkotmánybíróság előtt annak megállapítását, hogy az előtte folyamatban lévő egyedi ügy elbírálása során alkalmazott jogszabály alaptörvény-ellenes és kérheti annak megsemmisítését, illetve alkalmazásának kizárását. Az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdése szerint a bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el. Az Alaptörvény – a korábbi Alkotmánytól eltérően – nem sorolja fel a bírói szervezetrendszer részét képező bíróságokat, csak rögzíti, hogy a bírósági szervezet többszintű, amelynek élén a Kúria áll mint legfelsőbb bírói fórum.
- [8] Ugyanakkor bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény –, mint sarkalatos törvény – a korábbiakhoz hasonlóan négy bírósági szintet hoz létre, így a járásbíróságot, a törvényszéket, az ítéletábrát és a Kúriát. Az Alaptörvény 25. cikk (7) bekezdése ugyan lehetővé teszi, hogy egyes jogvitákban a bíróságon kívüli más szervek járjanak el, azonban a fentiekből az következik, hogy ezek nem minősülnek bíróságnak.
- [9] Az Alaptörvény 25–26. cikkeiben foglaltak szerint a bírák egyértelműen az állami igazságszolgáltatási rendszer szereplői. A bírói státus elnyerése, a bírókénti működés, a bírói önkormányzatiság alapvető szabályai (többek között az, hogy a bírák nem lehetnek tagjai pártoknak, illetve az OBH illetve a Kúria elnöke közülük kerül megválasztásra) azt támasztják alá, hogy a bírákra vonatkozó sajátos jogi szabályozás nem vonatkoztatható más, jogvitákban döntési jogosítvánnyal rendelkező személyekre, mint amilyenek a választottbírák. Ellenkező esetben, a választottbírák pártkötődését is vizsgálni kellene, illetve ők maguk is választhatóak lennének a legfőbb bírói posztokra. Megjegyzendő, hogy a választottbíróóság – mint a jogviták eldöntésére hivatott fórum – mind

a választottbíráskodásról szóló 1994. évi LXXI. törvény (a továbbiakban: Vbt.) 3. § (1) bekezdése, mind a Stv. 14. § (2) bekezdése szerint csak mint a bíróság alternatívája jelenik meg.

- [10] Az indítványozó arra hivatkozva állítja, hogy az Abtv. 25. §-a alkalmazásában bíróságnak kell tekinteni a választottbírást is, mivel a Vbt. 58. §-a szerint a választottbírói ítélet hatálya ugyanaz, mint a jogerős bírósági ítéleté, végrehajtására is a bírósági végrehajtásról szóló jogszabályok az irányadók.
- [11] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint azonban a választottbírók nem tartoznak az állami bíróságok által alkotott igazságszolgáltatási szervezetrendszerbe. A választottbírói eljárás kikötésével ugyanis a felek – élve szerződési szabadságukkal – lemondanak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében megfogalmazott bírósághoz forduláshoz, illetve jogorvoslathoz való jogukról. Ezzel a jogvitát elvonják az állami bíróságoktól és magánbírói útra terelik annak elbírálását {legutóbb: 3118/2013. (VI. 4.) AB végzés, Indokolás [6]}.
- [12] A fentiekből következik, hogy a választottbírók nem minősülnek az Alaptörvény 25–26. cikke szerint meghatározott bírónak, így az Abtv. 25. §-a tekintetében hiányzik az indítványtételi jogosultságuk.
- [13] Ezért az Alkotmánybíróság a bírói kezdeményezést az Abtv. 64. § b) pontja alapján visszautasította.
- [14] 3. Az Alkotmánybíróság egyebekben megjegyzi, hogy állandó gyakorlata alapján a módosító jogszabály megsemmisítésével a hatályon kívül helyezett jogszabály automatikusan nem éled fel, mivel valamely jogszabályi rendelkezés újbóli hatályba helyezése a jogalkotó kizárólagos hatáskörébe tartozik {legutóbb: 26/2014. (VII. 23.) AB határozat, Indokolás [18]}.

Budapest, 2015. június 23.

Dr. Lenkócs Barnabás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lévay Miklós s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás alkotmánybíró különvéleménye

- [15] Nem értek egyet a bírói kezdeményezésnek a többségi határozat indokolása által elfogadott, az indítványozói legitimáció hiányára alapított visszautasításával, és alapvetően másként látom az ügyben felmerülő elvi jelentőségű alkotmányossági kérdéseket.
- [16] 1. Az Abtv. 25. § (1) bekezdésében foglalt hatásköri szabály alanya – amint arra helyesen a többségi határozat indokolása is rámutat – nem a „bíró” hanem a „bíró”. Ez alapján számomra a vizsgált ügyben az az eldöntendő eljárásjogi kérdés, hogy a SÁVB mint állandó választottbíróként bírálja az említett hatáskör indítványozójaként eljárhat-e?
- [17] 2. Nem értek egyet a többségi határozat indokolása által követett azon értelmezési iránnyal, hogy az Alaptörvény által használt „bíró”, illetve „bíró” fogalmát kizárólag a Bszi. alapján (azaz törvényi szintről, a jogforrási hierarchia tekintetében fordított irányban) – értelmezte az Alkotmánybíróság. Véleményem szerint az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvényt, a Bszi.-t és az Abtv.-t együtt és egymásra tekintettel kellett volna értelmeznie, és ez alapján kellett volna az alkotmányossági szempontoknak megfelelő értelmezés kiválasztásával döntenie az indítványozói jogosultság kérdésében. Ehhez kapcsolódóan fontosnak tartom kiemelni azt, hogy a nemzetközi bírói fórumok is tágra értelmezik az „eljáró bíróság” fogalmát. Ennek megfelelően az Emberi Jogok Európai Bírósága szerint a svájci kerületi ügyész bírói hatáskörrel rendelkezőnek minősült a *Schiesser kontra Svájc* ügyben (1979. december 4., Series A no. 34.), illetve bármely közhatalmi szerv bíróságnak tekintendő, amennyiben ilyen funkciót lát el a *Sramek kontra Ausztria* ügy alapján (1984. október 22., Series A no. 84.). Ehhez hasonlóan az Európai Unió Bírósága sem csupán szervezeti, hanem funkcionális kategóriaként tekint a „bíró” fogalmára, amikor azt vizsgálja, hogy egy tagállami szerv kezdeményezhet-e nála előzetes döntéshozatali eljárást, azaz bíróságnak minősül-e az Európai Unió működéséről szóló Szerződés 267. cikke értelmében. A „bíró”

fogalma közösségi jelentésének értelmezésére lásd a 61/65 *G. Vaassen-Göbbels kontra Management of the Beambtenfonds voor het Mijnbedrijf* [1966] EBHT 0261., a C-392/92 *Almelo önkormányzata és mások kontra NV EnergieBedrijf Ijsselmij* [1994] EBHT I-1477., valamint a C-54/96 *Dorsch Consult Ingenieurgesellschaft mbH kontra Bundesbaugesellschaft Berlin mbH* [1997] EBHT I-4961. ügyeket.

- [18] Ehhez hasonlóan az Alkotmánybíróságnak is autonóm módon kell értelmeznie az Alaptörvény „bíró”, illetve „bíroság” fogalmát. Így jelen esetben nem lehet eltekinteni attól, hogy a SÁVB törvényben szabályozott eljárását az Alaptörvény 25. cikk (7) bekezdése teszi lehetővé. A SÁVB határozata a felek közötti jogvitát eldöntő döntés, annak hatálya a rendes bíróság jogerős ítéletével azonos, önkéntes teljesítés hiányában a döntés tartalma bírósági végrehajtás útján kikényszeríthető. A választottbíróóságok – így a SÁVB, mint az Stv. által felállított állandó választottbíróóság – a rendes bírósági szervezetrendszeren kívül elhelyezkedő jogvitát eldöntő kvázi bíróságok, amelyek az Stv.-ben és a Vbt.-ben meghatározott kapcsolatban állnak a rendes bírósági szervezetrendszerrel. A jelen ügyben felmerült hatásköri kérdés eldöntésénél kiemelten kell figyelembe venni a hivatkozott törvényi kapcsolat fent említett azon elemét, amely értelmében a választottbíróági ítélet hatálya az eljárást választó felek tekintetében megegyezik a rendes bírósági szervezetrendszer bírósága által hozott jogerős ítéletével [Stv. 58. §]. Megemlíthető továbbá, hogy a külföldi választottbíróági határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló New Yorkban 1958. június 10-én létrejött egyezményt (a továbbiakban: Egyezmény) az 1962. évi 25. törvényerejű rendelet léptette hatályba Magyarországon. Az Egyezmény olyan választottbíróági határozatok végrehajtására és elismerésére vonatkozik, amelyeket akár természetes, akár jogi személyek közti jogvitában hoztak, és e döntések nem annak a tagállamnak a területén születtek, ahol azok elismerését és végrehajtását kérték. Az Egyezmény hatálya azon választottbíróági határozatok végrehajtására és elismerésére is kiterjed, amelyek abban az államban, ahol azok elismerését és végrehajtását kérik, nem minősülnek „hazai határozatoknak”. Az Egyezmény idézett rendelkezései is azt támasztják alá, hogy a választottbíróági döntések végrehajtása szempontjából azok a rendes bíróság jogerős ítéletével megegyező joghatállyal bírnak.

- [19] 3. Álláspontom szerint a többségi határozatban foglalt visszautasító döntés és az azt alátámasztó indokolás felveti a bírói függetlenség sérelmének a kérdését is. Nem látom ugyanis alkotmányos indokát annak, hogy ha a rendes

bírósági szervezetrendszer bírása az egyedi ügyben az általa alkalmazandó jogszabály alaptörvény-ellenességét észlelve megkeresheti az Alkotmánybíróságot, akkor miért ne tehetné meg ugyanezt a választottbírósági bíró is. Miért kellene az állandó választottbíróság bírójának az alkotmányossági kérdésben kialakított szakmai meggyőződése ellenére alkalmaznia a szerinte alaptörvény-ellenes jogszabályt? Van-e alkotmányosan igazolható indoka egy ilyen különbségtételnek a rendes bíróság, illetve a választottbíróság bírása között? Álláspontom szerint ezeket a kérdéseket az Alkotmánybíróságnak feltétlenül vizsgálnia kellett volna a hatásköri kérdés eldöntésénél. Meggyőződésem szerint az állandó választottbíróság bírása sem kötelezhető arra, hogy alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásával döntse el a felek közötti jogvitás ügyet, ráadásul úgy, hogy a rendes bíróság döntésével azonos hatállyal bíró ítéletének a rendes bíróság általi felülvizsgálatára csak szűk körben van lehetőség. A bírói függetlenség magában foglalja a bírói jogalkalmazás törvényhez kötöttségét, de bizonyosan nem foglalja magában azt, hogy a bíró alaptörvény-ellenes jogszabályi rendelkezésre legyen kénytelen alapítani a döntését. A rendes bíróságokéval azonos hatállyal bíró döntést meghozó állandó választottbírósági bíró sem zárható ki a bírói kezdeményezésből, nem kényszeríthető arra, hogy a döntését alaptörvény-ellenes jogszabályra alapítsa.

- [20] 4. Véleményem szerint az Alkotmánybíróság alkotmányvédelmi és alapjogvédelmi funkciójával is az állt volna összhangban, ha érdemben bírálja el a SÁVB bírása által előterjesztett bírói kezdeményezést. Az állandó választottbírósági bíró kizárása a bírói kezdeményezést indítványozó személyek köréből véleményem szerint komoly kételyt támaszt az Alaptörvény *erga omnes* hatályának az érvényesülése tekintetében. Az Alkotmánybíróság – az alapjogvédelem kiteljesítése és az alkotmányvédelmi funkció maradéktalan teljesítése érdekében – az egyes hatásköreire vonatkozó törvényi korlátozásokat az irányadó joggyakorlatában nem indokolatlanul értelmezte leszűkítően. Álláspontom szerint a vizsgált ügyben is ennek a joggyakorlatnak megfelelően kellett volna állást foglalnia az Alkotmánybíróságnak a az Abtv. 25. § (1) bekezdésében foglalt hatáskör lehetséges indítványozói körének a meghatározása során. Meggyőződésem szerint az, hogy a jogrendszer lehetővé teszi egy speciális, a rendes bírósági szervezetrendszeren kívüli, jogvitát eldöntő fórum létezését, nem lehet megfelelő indoka annak, hogy a fórumválasztáshoz (annak a következményeként) egyúttal alacsonyabb alapjogi jogvédelem kapcsolódjon. A többségi határozat indokolása értelmében a választottbírósági eljárás választása (ami nem minden

esetben a felek választása, hanem törvényi kötelezettség is lehet) az alapjogok érvényesíthetőségének jelentős és alkotmányosan indokolatlan korlátozását eredményezhetné. Az állandó választottbíróságok eljárásának választása esetén a felek gondosan mérlegelik az eljárás előnyeit és annak hátrányait, ennek a mérlegelésnek az eredményeként döntenek a választottbírósági út igénybe vételéről vagy annak a mellőzéséről. A feleknek a választottbírósági eljárás kikötésére vonatkozó megállapodása (a felek által létesített alávétéses illetékség) azonban nem jelent egyben az alapjogaik hatékony védelméről való lemondást; az említett mérlegelés során ezzel a lehetséges jogkövetkezménnyel a feleknek eddig nem kellett számolni. A vizsgált esetben arra tekintettel is indokoltnak tartottam volna az állandó választottbírósági bíró általi kezdeményezés érdemi elbírálását, hogy a választottbíróság által hozott döntések csak igen szűk körben vizsgálhatók felül a rendes bíróságok által (I. Vbt. 55. § (1)–(3) bekezdés). Véleményem szerint az állandó választottbíróságok ítélkezési tevékenysége során az Abtv. 25. § (1) bekezdésében foglalt egyedi normakontroll hatáskör ugyanazt az alkotmányos jogvédelmi szerepet tölti be, mint a rendes bírósági szervezetrendszer esetében: a felek jogvitáját a bírónak ne kelljen alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásával eldöntenie. Az alkotmányossági iránymutatás nézetem szerint pusztán szervezeti alapon az állandó választottbíróságoktól sem vonható meg.

[21] Mindezen érvek álláspontom szerint amellet szólnak, hogy mind az Alaptörvény védelme, mind az eljárásban érintett felek alapjogainak a biztosítása szempontjából indokolt lett volna az egyedi ügyben az állandó választottbíróság bírója által kezdeményezett alkotmányos kontroll biztosítása.

Budapest, 2015. június 23.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

[22] A különvéleményhez csatlakozom.

Budapest, 2015. június 23.

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter alkotmánybíró különvéleménye

- [23] Nem értek egyet a határozat rendelkező részével és az ahhoz fűzött indokolással sem. Indokaim a következők.
- [24] 1. Az Abtv. 46. § (1) bekezdése értelmében „[h]a az Alkotmánybíróság hatáskörei gyakorlása során folytatott eljárásában a jogalkotó általi mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség fennállását állapítja meg, a mulasztást elkövető szervet – határidő megjelölésével – felhívja feladatának teljesítésére. Ugyanezen § (2) bekezdése szerint „[a] jogalkotói feladat elmulasztásának minősül, ha [...] c) a jogi szabályozás Alaptörvényből levezethető lényeges tartalma hiányos.”
- [25] 2. A SÁVB az Alkotmánybírósághoz fordult, mert eljárása során észlelte, hogy az Stv. 14. § (2) bekezdése nem ad lehetőséget az „eltiltás” fegyelmi büntetés bírósági felülvizsgálatára, miközben a „szóbeli figyelmeztetést”, az „írásbeli megrovást”, a „sportszövetség által adott kedvezmények legfeljebb egy év időtartamra történő megvonását (csökkentését)” és a „pénzbüntetést” kiszabó másodfokú határozatok rendes bíróság vagy az SÁVB előtti megtámadására lehetőséget biztosít. Ezáltal éppen a legsúlyosabb fegyelmi büntetés esetében nincs meg a lehetősége a törvény szerint annak, hogy a büntetéssel sújtott a bírósághoz forduljon.
- [26] 3. Véleményem szerint az ügyben eldöntendő egyik kérdés valóban az volt, hogy a SÁVB rendelkezik-e indítványozói legitimációval, jogosult-e bírói kezdeményezésre. Ezt a kérdést az Alkotmánybíróság Teljes Ülése 2015. június 8. napján, hatáskörének gyakorlása során folytatott eljárásban megvitatta. A többségi álláspontot tudomásul véve – de azzal szintén egyet nem érve – jelzem, hogy a testületnek álláspontom szerint az indítványozói jogosultság hiányának megállapítása esetén is élnie kellett volna az Abtv. 46. § (1) és (2) bekezdéseiben rögzített hatáskörével, azaz hivatalból eljárva meg kellett volna állapítania a mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség fennállását. (Véleményem szerint ezt az eljárást egyebekben az Abtv. nem lehetőségként, hanem kötelezően gyakorlandó hatáskörként szabályozza.)

[27] 4. Jelen ügyben a Stv. lényeges tartalma – a bíróhoz fordulás jogának és a jogorvoslathoz való jognak a sérelme miatt – az Alaptörvénybe ütközik, ami megalapozza mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség megállapítását (Abtv. 46. §).

Budapest, 2015. június 23.

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

[28] A különvéleményhez csatlakozom.

Budapest, 2015. június 23.

Dr. Lenkóvics Barnabás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: III/732/2015.

